KVINDEN OG SAMFUNDET.

Udgivet af Dansk Kvindesamfund.

Nr 39. | Kontor: Nørregade 33, St. | 5. Oktober 1901. | Udgaar hver Lørdag. | 17. Aarg.

Koster 50 Øre Kvartalet. (+ 9 Øre i Postpenge i København. + 11 — — i Provinserne.) **Enkelte Numre 5 Øre.**

Julie Laurberg,
Fotograf.
Hotel du Nord.
Indgang ad Porten. Elevator.

Ærede Læser af K. & S.!

Frugt, Grøntsager, Vildt, slagtet **Fjerkræ,** udmærket **Fiskefars 60 Øre ℔,** henkogte Sager, alt i bedste Kvalitet anbefales Dem fra

Sophie Jensen, Skovbogade 5.

Telefon 7015.

Varerne sendes overalt.

Toni Christensen.
Hjemmelavet Konfekt,
Spise- og Kogechokolade,
Kakao m. m.
Lykkesholms Allé 1 A, St.
Telefon 18311.
Varerne bringes overalt.

Redaktionen træffes som Regel hver Mandag og Torsdag Kl. 12—1 paa Kontoret Nørregade 33, St

Artikler, som ønskes optagne i det først udkommende Nummer af Bladet, maa være Redaktionen i Hænde senest Mandag Morgen.

Ekspeditionen, Nørregade 33, St., aaben hver Dag Kl. 10—7.

Annoncer til Kvinden og Samfundet bedes sendte under Ekspeditionens Adresse.

Annonceprisen er: Forsiden 20 Øre, 3die og 4de Side 15 og 12 Øre pr. Petitlinie + 10 % for mindst 6 Ganges Indrykkelse. Løbende Annoncer Aaret rundt 15 % Rabat.

Klager over Uregelmæssighed i Forsendelsen bedes stilet skriftligt til Postvæsenet — hjælper dette ikke, da til Bladets Kontor.

„Kvinden og Samfundet" faas i Kioskerne.

Idet jeg overtager Redaktionen af »Kvinden og Samfundet« efter de gamle og prøvede Kræfter, der hidindtil har ledet Bladet, føler jeg Trang til at anmode mine Læsere om Overbærenhed, samt bede dem at støtte mine Bestræbelser for at fremkalde livlig Vexelvirkning og Samarbejde imellem Bladet og dets Læsekreds.

Som særligt Organ for Dansk Kvindesamfunds Interesser, der omfatter de Spørgsmaal, som Tiden har bragt frem for os Kvinder, saasom Valgret, Husmødre, Tyendesagen osv., bør dette Blad have Udbredelse hele Landet over.

Derfor henvender jeg mig til alle Dansk Kvindesamfunds Medlemmer med Opfordring til at indsende Artikler vedrørende ovennævnte Sager til Optagelse i Bladet, og jeg beder endvidere alle Kredsformændene Landet over om hyppigt at indsende Meddelelser fra de enkelte Kredse, og de vil da blive optagne under den særlige Rubrik: »Meddelelser fra D. K. S. Kredse.«

At støtte Bladet er det samme som at støtte alle danske Kvinders Interesser.

At støtte »Dansk Kvindesamfund« er det samme som at støtte »Kvinden og Samfundet«, idet vi hver paa sin Maade gøre os til Talsmænd for de Krav, som vor Tid stiller til Kvinden!

En Opgave der berører os alle, kan kun blive levedygtig ved gensidig Paavirkning, og denne vedligeholdes lettest ved vort fælles Organ.

Jeg haaber paa særlig Støtte fra alle Dansk Kvindesamfunds Medlemmer, da vi har et fælles Maal at arbejde for:

Samarbejde mellem By og Land paa alle Kvindesagers Omraade.

Vibeke Salicath.

1. Oktober 1901.

Aktuelt Spørgsmaal.

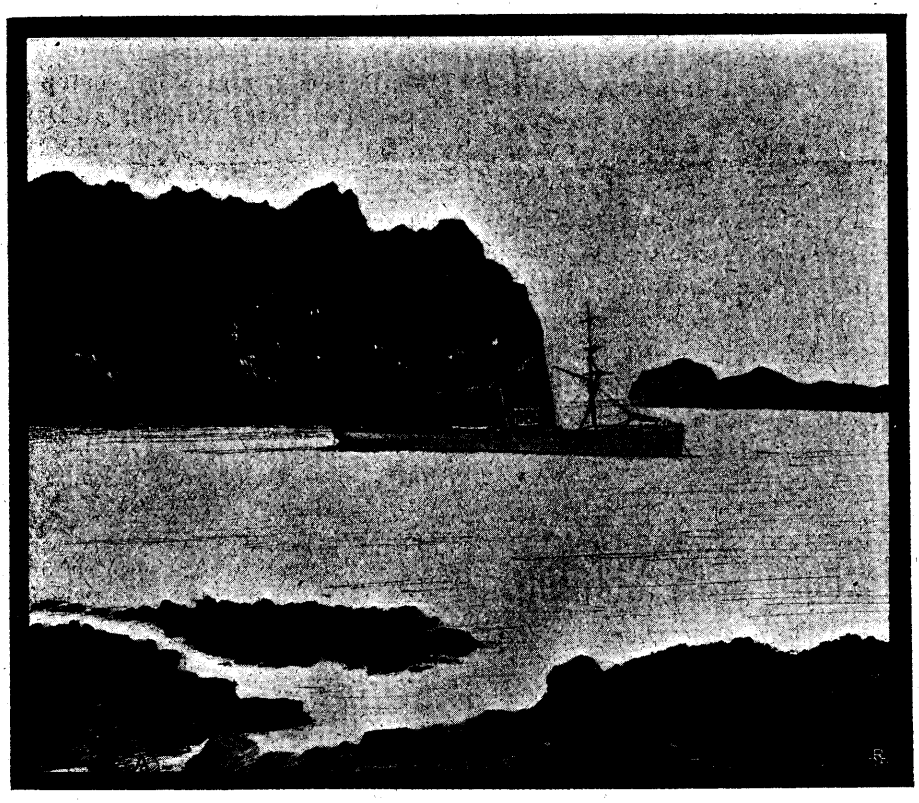

Westmand-Øerne.

Det store Forfatningsspørgsmaal, som i Øjeblikket beskæftiger enhver Islænder, og som ogsaa herhjemme har Krav paa den største Opmærksomhed, bringer os til at fremdrage nogle Uddrag af Breve fra en Turist, der for faa Aar siden besøgte Island, og som meddeler os sine Indtryk fra et af de skønneste Lande i Verden.

* * *

. . . Nu og da saas en lille Vandstraale skyde op fra Søens blanke Overflade; det var Hvaler, sagde man, og jeg maa vel tro det.

I det fjerne Nordvest kom en tæt Dis til Syne, og som Dagen led, tog den Form og Skikkelse, det var »Snødurland«, der voksede frem af Havet; Islænderne jublede og dansede hen ad Dækket.

Endelig laa Myrdalsjökul for os, stor og vældig, sneklædt fra Top til Havflade, iklædt den reneste, hvideste Sne, og beskinnet af den gnistrende Sol; den blændende Snefladé fortsattes videre, saa langt Øjet rakte, og Jøklens Top indhylledes af lette, dunagtige Skyer.

Allerede nu synes jeg, Island er smukt.

Vi glede videre frem og kom Landet nærmere, Klipper og Fjelde saas klarere og tydeligere, og ved Portland kiggede vi gennem den store Klippeaabning, hvor selv større Skibe kunne gaa.

Ved Midnat kastede vi Anker ved Vestmandøerne.

Tidlig var jeg oppe; vi laa i en Trekant, som en af Øerne, den største og eneste beboelige, dannede, agten for os hævede et længst udbrændt Krater sig, Lavaen dækkede den mørke af brudte Kegle, saa fulgte en temmelig bred Dal med en lille hvidmalet Kirke, der tog sig helt malerisk ud, og omkring den spredt paa Græsset laa enkelte Huse.

Det er en ejendommelig Tilværelse, Folk føre her, nogle vilde maaske kalde den idyllisk, det at agere Søjlehelgen kan jo ogsaa være idyllisk, andre vilde kalde den ganske nederdrægtig kedsommelig; i ethvert Fald er Livet ikke nervepirrende, men glider temmelig roligt hen, og Vindens forskellige Styrke fra let Kuling til Orkan afgiver rigeligt Stof til Samtale.

Ret forude hævede Øens anden Del, et højt, højt Fjeld sig ret i Vejret; dybe Revner havde det slaaet, og gennem Revnerne løb Vandet skinnende ned.

Skøndt vi laa en 1500 Alen fra Klippen, saa det ud, som kunde man springe derover, men faldt Øjet paa den lille Skonnert, der laa tæt under Land inde i den lille Vig, og saa man paa de fine, hvide Smaafnug, der i Mængdevis boltrede sig i Luften tæt under Klippen, fattede man lettere Afstand og Højde.

De smaa Fnug var Maager, Alker og Søpapegøjer, der her bygger og bor, og som har strøet en Mængde graahvide Pletter omkring paa Fjeldsiden: deres Skrig kunde man ikke høre, kun ane. Over dem gik Fjeldet lidt mere jævnt opad, og der højt til Vejrs græssede nogle Faar, der nærmest lignede — selv i Kikkerten — smaa Marsvin.

Klokken $5^3/_4$ lettede vi, og idet vi kom lige ind under Klippen, lød vor Dampfløjte et Par Gange skarpt og skingrende, det vakte alle de talrige Søfugle af deres Morgensøvn, og skrigende flagrede de ud fra deres Reder, medens Ekkoet svarede langsomt og langt, som skulde det aldrig høre op, vort Levvel til Vestmandøerne.

Helt færdig var vi jo ikke med dem endnu, thi trindt om laa Klipper, Fjældstykker, »Drängr« vildt kastede ud i Havet, løsrevne, som havde Jætter kastet dem efter en dristig Snekke, der med stolte Vikinger om Bord vovede at nærme sig »Snödurland«.

Og Jætterne havde udrettet store Ting til Trods for, at Vikingerne erobrede Landet fra dem; endnu den Dag i Dag forsvinder Skibe med Mand og Mus; i de mørke, sludfulde Nætter tørner de mod de undersøiske Skær, Ingen hører Mandskabets Skrig, Ingen hører mere om Skibets Skæbne, Jætterne har faaet Hævn.

Op ad Dagen passerede vi Reykjanæs, hvor et enligt Fyr, det eneste paa Island, sender Skæret af en gammel Tranlampe ud over Havet; langude i Søen ligger »Eldey« eller »Melsækken«, en 400 Fod høj Klippeblok, hvidnet af Maagernes Skarn; her har den store »Sula alva« hjemme, og kun faa har vovet at betræde dens Bo.

For faa Aar siden dristede tre Mænd sig til at gøre Forsøget, de huggede Jernspiger ind i den stejle Klippe, og opad disse naaede de den store, flade Top, men Udbyttet var kun ringe, og da Landstigning kun kan finde Sted i meget stille Vejr, er »Melsækken« atter overladt den store Havmaage som arvelig Ejendom.

En hel lille Flaade af Fiskefartøjer mødtevi paa vor Vej, smaa aabne Baade med to til otte Mand i hver, de vuggedes op og ned, hævedes paa Bølgens Top og forsvandt atter fuldstændig i dens Dal.

(Fortsættes.)